

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 2T/4/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114010109
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Slivenská
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2024:2114010109.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, samosudkyňou JUDr. Natáliou Slivenskou, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému: D. G., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom v Trnave dňa 01. 02. 2024, takto

rozhodol:

Obžalovaný:

D. S Z. n y, nar. XX. XX. XXXX v U., trvale bytom H.,

uznáva sa za vinného, že

v bode 1/ rozsudku

v období odo dňa 01. 10. 2012 až do mája 2015 (vrátane) si ako otec mal. Y. G., nar. XX. XX. XXXX, v meste Trnava riadne neplnil vyživovaciu povinnosť, hoci mu vyplýva zo Zákona o rodine, a rozsah ktorej mu bol určený i rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 21P/1/2008 zo dňa 20. 11. 2009, právoplatným dňa 21. 01. 2010, vo výške 30 % životného minima na nezaopatrované maloleté dieťa na mal. Y., ktoré je povinný platiť vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám starej matky I. F., hoci vedel o existencii svojej vyživovacej povinnosti a túto povinnosť si vôbec neplnil, pričom v tomto období prevádzkoval živnosť pod obchodným menom D. G., V.: XX XXX XXX, s miestom podnikania S. XXX/X, H., a mal možnosť si zabezpečiť dostatočný príjem na úhradu výživného na svoju dcéru, čím za obdobie odo dňa 01. 10. 2012 až do mája 2015 (vrátane) dlhuje I. F. na výživnom sumu v celkovej výške 863,84 Eur,

hoci bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/17/2011 zo dňa 12. 05. 2011, právoplatným dňa 12. 05. 2011, uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného poriadku,

v bode 2/ rozsudku

hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje nezaopatrované deti, rozsah ktorej mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 10C/116/2006 zo dňa 18. 10. 2007, s právoplatnosťou 31. 10. 2007, tak, že je povinný prispievať na výživu svojich maloletých detí T. G., nar. XX. XX. XXXX, a Z. G., nar. XX. XX. XXXX, sumou vo výške 33,19 Eur na každého z nich, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky Z. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., S. XXX/X, a ktoré výživné bolo s účinnosťou od 17. 03. 2015 rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10P/23/2015 zo dňa 08. 10. 2015, právoplatným dňa 21. 11. 2015, zvýšené u maloletej T. na sumu 80 Eur mesačne a u maloletého Z. na sumu 70 Eur mesačne, si v mieste bydliska ani všade inde svoju vyživovaciu povinnosť vôbec neplnil, čím mu za obdobie od mája 2013 do januára 2024 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške 17.467,20 Eur,

obžalovaný napriek existencii vyživovacej povinnosti, hoci ako živnostník mal príjem zo živnosti v dostatočnej výške, na výživu svojich nezaopatrovaných detí neprispieval ani čiastočne a ani iným spôsobom o ne neprejavoval záujem,

t e d a

v bode 1/ rozsudku

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

v bode 2/ rozsudku

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a skutok spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

v bode 1/ rozsudku

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2019,

v bode 2/ rozsudku

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť k rukám:

- starej matky I. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U., D. cesta XXX/XX, dlžné výživné vo výške 863,84 Eur,

- matky Z. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Brestovany, Družstevná 220/6, dlžné výživné vo výške 17.467,20 J..

o d ô v o d n e n i e :

S. 16. 01. 2014 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava na Okresný súd Trnava obžalobu na obvineného D. G. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2019, ktorý mal byť obvineným spáchaný na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe. Obžaloba bola zapísaná pod sp. zn. 2T/4/2014.

Okresný súd Trnava vydal dňa 24. 01. 2014 trestný rozkaz, sp. zn. 2T/4/2014, a uznal obvineného D. G. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti tomuto trestnému rozkazu podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odpor.

Následne dňa 15. 06. 2015 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava na Okresný súd Trnava obžalobu na obvineného D. G. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného

zákona, ktorý mal byť obvineným spáchaný na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe. Obžaloba bola zapísaná pod sp. zn. 7T/80/2015.

Okresný súd Trnava vydal dňa 10. 07. 2015 trestný rozkaz, sp. zn. 7T/80/2015, a uznal obvineného D. G. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu podmienienečne odložil za určenia skúšobnej doby v trvaní 1 rok, za súčasného uloženia povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné. Proti tomuto trestnému rozkazu podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odpor.

Uznesením, sp. zn. 7T/80/2015 zo dňa 08. 08. 2016, súd podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 18 ods. 1 Trestného poriadku spojil na spoločné konanie trestné veci vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 2T/4/2014 a sp. zn. 7T/80/2015, s tým, že tieto budú ďalej vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 2T/4/2014.

Na prejednanie veci súd nariadil hlavné pojednávanie, ktoré za splnenia zákonných podmienok v zmysle § 358 ods. 1 Trestného poriadku vykonal v konaní proti obžalovanému ako proti ušlému.

Na hlavnom pojednávaní vykonal súd dokazovanie prečítaním zápisnice o výsluchu obžalovaného z prípravného konania zo dňa 13. 12. 2013 (č. l. 11 - 17 spisu 2T/4/2014) a zo dňa 06. 05. 2015 (č. l. 20 - 25 spisu 7T/80/2015), výsluchom svedkyň - poškodených I. F. a Z. G., oboznámením listinných dôkazov spisu sp. zn. 2T/4/2014, najmä rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 21P/1/2008 zo dňa 20. 11. 2009 (č. l. 32 - 35), rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/17/2011 zo dňa 12. 05. 2011 (č. l. 37), rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/46/2012 zo dňa 11. 09. 2012 (č. l. 38), rodného listu (č. l. 39), potvrdenia o návšteve (č. l. 40), oznámení Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava (č. l. 57, 58, 59) a Sociálnej poisťovne (č. l. 60 - 61), výpisu zo živnostenského registra (č. l. 63 - 65), daňového priznania (č. l. 66 - 84), rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10P/23/2015 zo dňa 08. 10. 2015 (č. l. 200 - 203), vyjadrení súdneho exekútora (č. l. 264, 279) a tiež odpisu registra trestov (č. l. 280) a lustrácií z Generálnej prokuratúry (č. l. 281 - 285), z databázy súdov (č. l. 286 - 290), z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov (č. l. 291) a zo sociálnej poisťovne (č. l. 294 - 296), ako aj oboznámením listinných dôkazov spisu sp. zn. 7T/80/2015, a to najmä rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10C/116/2006 zo dňa 18. 10. 2007 (č. l. 45 - 47), rodných listov (č. l. 52 - 53), potvrdení o návšteve školy (č. l. 54, 55), oznámení Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava (č. l. 57 - 59) a Sociálnej poisťovne (č. l. 60 - 65) a uznesenia Okresnej prokuratúry Trnava, č. 3 Pv 145/13 zo dňa 26. 06. 2013 (č. l. 85).

Z výpovede obžalovaného D. G. z prípravného konania zo dňa 13. 12. 2013 vyplýva, že tento uznal vinu zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a veľmi ho ľutuje. Býva v podnájme, s manželkou majú 3-ročného syna J.. Manželke končí materská dovolenka, hľadá si prácu, dostávala mesačne rodičovský príspevok a prídavky na deti cca 200 Eur. Starajú sa spolu o 2 školopovinné deti, ktoré má manželka z predchádzajúceho manželstva. Náklady na bývanie má mesačne 450 Eur (podnájom spolu s energiami), mesačne zarobí 450 - 500 Eur v závislosti od druhu zákazky a či mu je za vykonané práce zaplatené. Mesačne platia deťom obedy, potreby do školy, oblečenie. Zo vzťahu s I. F. má dcéru Y., ktorá je zverená do starostlivosti starej matky I. F., bola mu určená vyživovacia povinnosť na Y. v sume 30 % zo sumy životného minima, čo predstavuje 27,13 Eur mesačne k rukám I. F.. Výživné neplatil pravidelne z dôvodu, že nemal dostatok finančných prostriedkov. Väčšinou vykonáva murárske práce, snaží si nájsť väčšiu zákazku, aby poplatil dlhy na výživnom pre deti Y., T. a Z.. Výšku dlhu nevie. Chce si nájsť prácu aj v zahraničí a riadne na zmluvu. Má teda aj ďalšie deti T. a Z. z manželstva s Z. G.. Vyživovaciu povinnosť na ne si plní veľmi sporadicky. V minulosti na ne neplatil výživné z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, rozsudkom Okresného súdu Trnava pod č. 30T/17/2011 bol uznaný vinným a dostal podmienienečný trest a povinnosť uhradiť dlh, ktorý zatiaľ neuhradil. Z. G. vymáhala dlh aj v exekučnom konaní, má zablokovaný bankový účet a vodičský preukaz, v exekučnom konaní nezaplatil nič. S dcérou Y. je v kontakte, stretáva sa s ňou osobne a spolu telefonujú alebo si píše SMS. Vychádza si s ňou veľmi dobre, prejavuje o ňu záujem. Študuje na Strednej priemyselnej škole dopravnej v Trnave, chodí do 3. ročníka. Darčeky ani žiadne veci jej nekupuje. Dlhy na výživnom sa bude snažiť uhradiť. Naposledy platil I. F. výživné v septembri 2012, od októbra 2012 výživné na Y. neplatil.

V prípravnom konaní dňa 06. 05. 2015 obžalovaný uviedol, že býva v podnájme s manželkou a jej dvomi deťmi a s ich spoločným dieťaťom. Je zamestnaný na živnosť, spolupracuje so spoločnosťou SK STAV Slovakia a vykonáva pre nich stavebné práce. Je si plne vedomý, že neplatil výživné na deti T. a Z.,

nedarilo sa mu v práci. Ľutuje, že na deti neplatil, ale nezavinil to sám, bol platobne neschopný, zranený na hlave po tom, ako ho napadli.

G. - poškodená I. F. na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplnil, platil iba v čase prebiehajúceho súdneho konania a odvtedy si vyživovaciu povinnosť neplnil. Y. nastúpila do práce v júni 2015, dovtedy platila vyživovacia povinnosť a dlh na výživnom za obdobie 10/2012 až 5/2015 je vyše 13.000 Eur, už si to nepamätá. Kde sa obžalovaný zdržiava, nevie, obžalovaný nie je s nimi v kontakte. Či došlo k úhrade cestou súdneho exekútora si nepamätá, na Y. poberala prostredníctvom úradu práce, sociálnych vecí a rodiny náhradné výživné.

G. - poškodená Z. G. na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný neuhrádzal žiadne výživné, s obžalovanými sa nestretávali, za deťmi nechodil, nič im nikdy nekupoval, neboli v kontakte. Dcéra T. končí 5. ročník SŠ-GOS Trnava, Z. chodí na tú istú školu, ten je v 4. ročníku. Aktuálny dlh na výživnom od podania trestného oznámenia je cez 26.000 Eur na obe deti. Obžalovaný s nimi v kontakte nie je. Za žalované obdobie prišlo k zvýšeniu výživného, myslí si, že obžalovaný o zvýšení výživného vedel, lebo síce tam osobne prítomný nebol, ale mal dokladovať príjem. Od podania obžaloby jej nebolo cestou exekútora uhradené nič na výživnom. V prospech detí využila možnosť a uplatnila si inštitút náhradného výživného, ktoré je jej vyplácané pravidelne.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 21P/1/2008 zo dňa 20. 11. 2009, právoplatným dňa 23. 12. 2009 a vykonateľným dňom 21. 01. 2010, bola maloletá Y. G. zverená do osobnej starostlivosti starej matky I. F., zároveň bola otcovi maloletej (obžalovanému) a matke maloletej uložená povinnosť každému platiť výživné vo výške 30 % životného minima na nezaopatrované neplnoleté dieťa vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, k rukám starej matky s účinnosťou od 13. 06. 2008.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/17/2011 zo dňa 12. 05. 2011, právoplatným dňa 12. 05. 2011, bol obžalovaný D. G. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého mu bol podmienenečne odložený a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov, za súčasného uloženia povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné na maloleté deti Z. a T. G.ových.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/46/2012 zo dňa 11. 09. 2012, právoplatným dňa 11. 09. 2012, bol obžalovaný D. G. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava, č. 3Pv 198/12-10 zo dňa 31. 07. 2012, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona oslobodený, lebo trestnosť činu zanikla.

Z rodného listu je zrejmé, že Y. G., nar. 10. 01. 1996, je dieťaťom otca D. G. (obžalovaný) a matky I. F..

Podľa potvrdenia o návšteve zo dňa 06. 05. 2013 bola Y. G. v školskom roku 2012/2013 žiačkou 2. triedy Strednej priemyselnej školy dopravnej v Trnave.

Z oznámení Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava je zrejmé, že D. G. nebol ku dňu 30. 12. 2013 v evidencii uchádzačov o zamestnanie, naposledy bol evidovaný do 12. 09. 2006, kedy bol vyradený z evidencie pre nespoluprácu. Obžalovaný nebol poberateľom dávky v hmotnej núdzi ani príspevkov.

Z oznámenia Sociálnej poisťovne je zrejmé, že D. G. bol naposledy zamestnaný v spoločnosti Swedwood Slovakia, s. r. o., odštepny závod Spartan, v období od 24. 09. 2003 do 23. 10. 2005.

Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že D. G. je držiteľom živnostenského oprávnenia s miestom podnikania Brestovany, Družstevná 220/6, a to s predmetom podnikania montáž sadrokartónu (od 09. 07. 2007).

Z daňového priznania je zrejmé, že za rok 2012 príjmy obžalovaného činili 4.060 Eur, výdavky predstavovali 1.624 Eur, daň 0 Eur.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10P/23/2015 zo dňa 08. 10. 2015, právoplatným dňa 21. 11. 2015, bolo s účinnosťou od 17. 03. 2015 zvýšené výživné otca (obžalovaného) na maloletú T. zo

sumy 33,19 Eur mesačne na sumu 80 Eur mesačne a na maloletého Z. zo sumy 33,19 Eur mesačne na sumu 70 Eur mesačne, so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, čím sa zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava, č. k. 10C/116/2006-20 zo dňa 18. 10. 2007, v časti výšky výživného.

Z vyjadrení súdneho exekútora JUDr. Barbory Božíkovej Ághovej vyplýva, že v exekučnej veci oprávnených: Z. a T. G., zast. Z. G., proti povinnému D.ovi G.mu, sa od povinného na účet súdneho exekútora nepodarilo vymôcť žiadne finančné prostriedky. Eviduje len úhrady, ktoré povinný uhradil priamo k rukám zákonnej zástupkyne, a to nasledovne: dňa 17. 03. 2009 vo výške 1.194,98 Eur, dňa 06. 10. 2009 vo výške 399 Eur, dňa 05. 01. 2012 vo výške 450 Eur, dňa 03. 07. 2012 vo výške 50 Eur a dňa 17. 05. 2013 vo výške 1.013 Eur.

Z lustrácie v Sociálnej poisťovne je zrejmé, že Y. G. bola zamestnancom spoločnosti COOP VOZ, a. s., Trnava, a to v období od 29. 06. 2015 do 11. 05. 2016.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10C/116/2006 zo dňa 18. 10. 2007, právoplatným dňa 31. 10. 2007, bolo manželstvo navrhovateľky (svedkyne - poškodenej Z. G.) a odporcu (obžalovaného) rozvedené a súčasne bola schválená dohoda o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom T. a Z.ovi na čas po rozvode, v zmysle ktorej boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky a otec sa zaviazal s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku platiť na výživu maloletých detí sumou 33,19 Eur (1.000,- Sk) mesačne na každé dieťa, so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Súčasne bol upravený aj styk otca s maloletými.

Z rodných listov je zrejmé, že Z. G., nar. 27. XX. XXXX, a T. G., nar. XX. XX. XXXX, sú deťmi matky Z. G. a otca D. G..

Z potvrdení o návšteve zo dňa 08. 10. 2013 a 09. 10. 2013 je zrejmé, že T. G. bola v školskom roku 2013/2014 žiačkou 4. triedy Základnej školy s materskou školou Brestovany a Z. G. bol v školskom roku 2013/2014 žiakom 3. triedy Základnej školy s materskou školou Brestovany.

Uznesením Okresnej prokuratúry Trnava, č. 3 Pv 145/13-7 zo dňa 26. 06. 2013, bolo podľa § 215 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku s použitím § 86 písm. a) Trestného zákona zastavené trestné stíhanie D. G. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil v období od januára 2012 do apríla 2013 (vrátane), pretože zanikla trestnosť činu.

Na základe takto vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, rešpektujúc zásadu kontradiktórnosti konania, súd hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel bez akýchkoľvek rozumných pochybností k záveru, že dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nasvedčujú záveru, že skutky sa stali tak, ako sú uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto rozsudku a po právnej stránke tieto kvalifikoval v bode 1/ ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2019 a v bode 2/ ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Možno konštatovať, že všetky súdom vykonané dôkazy sú prípustné a získané zákonným spôsobom. Napokon, zákonnosť či procesnú použiteľnosť dôkazov, o ktoré súd opiera svoje rozhodnutie, žiadna z procesných strán nenamietala.

K výroku o vine

Po skutkovej stránke vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov tak, ako je uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto rozsudku, a boli splnené všetky podmienky pre vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného.

Prokurátor v prejednávanej veci uniesol dôkazné bremeno pred súdom a preukázal vinu obžalovaného na základe dôkazov, ktoré dávajú ucelenú, jednotnú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov, ktoré umožňujú vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky kladené mu obžalobou za vinu.

Na základe vyššie popísaného vykonaného dokazovania, predovšetkým z rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 21P/1/2008-87 zo dňa 20. 11. 2009, právoplatného dňa 23. 12. 2009, je preukázané, že obžalovanému D.ovi G.mu vznikla vyživovacia povinnosť na jeho dcéru Y., a to v rozsahu 30 % životného minima na nezaopatrované maloleté dieťa, so splatnosťou do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám starej matky I. F., ktorej bola maloletá Y. G. zverená do náhradnej osobnej starostlivosti, a to s účinnosťou od 13. 06. 2008.

Rovnako podľa rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10C/116/2006 zo dňa 18. 10. 2007, právoplatného dňa 31. 10. 2007, obžalovanému vznikla vyživovacia povinnosť voči deťom T. a Z.ovi G.ovým s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, a to v sume 33,19 Eur (1.000,- Sk) mesačne na každé dieťa, so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky Z. G., ktoré výživné bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10P/23/2015 zo dňa 08. 10. 2015, právoplatným dňa 21. 11. 2015, s účinnosťou od 17. 03. 2015 zvýšené u maloletej T. zo sumy 33,19 Eur mesačne na sumu 80 Eur mesačne a u maloletého Z. zo sumy 33,19 Eur na sumu 70 Eur mesačne, čím došlo k zmene rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 10C/116/2006 zo dňa 18. 10. 2007, v časti výšky výživného.

Existenciu vyživovacej povinnosti napokon potvrdil aj sám obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, kde uznal vinu zo spáchania stíhaného skutku a neplnenie vyživovacej povinnosti úprimne oľutoval s tým, že dlh na výživnom sa bude snažiť uhradiť.

K možnostiam obžalovaného zabezpečiť si príjem súd poukazuje predovšetkým na výpoveď obžalovaného, ktorý uvádzal, že býva v podnájme s manželkou, spoločným dieťaťom a dvomi deťmi manželky z predchádzajúceho manželstva. Náklady na bývanie mal 450 Eur mesačne, jeho mesačný zárobok predstavoval 450 - 500 Eur, väčšinou vykonával murárske práce, pričom si chcel nájsť prácu v zahraničí a riadne na zmluvu. Pracoval na živnosť, spolupracoval so spoločnosťou SK STAV Slovakia a vykonával pre nich stavebné práce.

Súd všetky uvedené skutočnosti posúdil tak, že bolo v možnostiach a schopnostiach obžalovaného zamestnať sa, prípadne vykonávať inú činnosť, z ktorej si mohol zabezpečiť dostatočný príjem pre svoje živobytie a zároveň aj na platenie vyživovacej povinnosti, a taktiež bolo jeho zodpovednosťou, že sa stal otcom ďalšieho dieťaťa, pričom vychovával a žil v spoločnej domácnosti aj s manželkou a jej dvomi školopovinnými deťmi z predchádzajúceho manželstva, o ktoré sa tiež staral. Obžalovaný bol pritom držiteľom živnostenského oprávnenia a podľa daňového priznania disponoval príjmom v dostatočnej výške.

Z uvedených dôvodov súd u obžalovaného nezistil takú skutočnosť, ktorá by mu bránila v riadnom platení výživného, prípadne v čase, kedy príjem nemal, ktorá by mu bránila si príjem zabezpečiť. Tieto závery potvrdzuje aj fakt, že obžalovaný bol schopný čiastočne plniť si svoju vyživovaciu povinnosť a platiť výživné, čo vyplynulo z oboznámených listín, najmä z rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/46/2012 zo dňa 11. 09. 2012, keď obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby podanej pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona, pretože trestnosť činu zaplatením výživného zanikla.

Z výpovede I. F., do rúk ktorej bol obžalovaný povinný platiť výživné, vyplynulo, že obžalovaný si vyživovaciu povinnosť plnil iba v čase prebiehajúceho súdneho konania, v kontakte s nimi nebol. Na Y. poberala náhradné výživné prostredníctvom úradu práce, sociálnych vecí a rodiny.

Tiež z výpovede Z. G., do rúk ktorej bol obžalovaný povinný platiť výživné, vyplynulo, že obžalovaný výživné neuhrádzal, s deťmi sa nekontaktoval, nič im nekupoval. Bola poberateľkou náhradného výživného na obe deti.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že obžalovaný v rozhodnom čase vedel o svojej vyživovacej povinnosti k svojim deťom Kristíne, T. a Z.ovi, určená výška vyživovacej povinnosti zodpovedala skutočným nákladom na ne, obžalovaný príjem mal a bolo v jeho možnostiach si príjem zabezpečiť v čase, keď príjem nemal, a napriek týmto skutočnostiam si vyživovaciu povinnosť neplnil riadne a včas. Uvedeným je tiež preukázaná aj subjektívna stránka trestného činu - úmysel obžalovaného.

Obdobie páchania trestnej činnosti v bode 1/ rozsudku súd ustálil na obdobie od 01. 10. 2012 do mesiaca máj 2015 vrátane. Počiatok uvedeného obdobia vyplýva z obžaloby, koniec obdobia je určený mesiacom zániku vyživovacej povinnosti obžalovaného k dcére Y., keď z výpovede svedkyne I. F., ako aj z lustrácie v sociálnej poisťovni, mal súd za preukázané, že Y. začala po ukončení štúdia pracovať, a teda nadobudla schopnosť žiť sa sama.

Pokiaľ ide o bod 2/ rozsudku, tu súd ustálil obdobie páchania trestnej činnosti na obdobie od mája 2013 do januára 2024 (vrátane). Počiatok uvedeného obdobia vyplýva z obžaloby, koniec obdobia je určený rozhodnutím súdu, keď rozsudok bol súdom vyhlásený dňa 01. 02. 2024, pričom výživné na T. a Z. bolo splatné do 15-teho dňa v mesiaci vopred.

V tejto súvislosti súd poukazuje na ustanovenie § 62 ods. 1 Z. z. o rodine, v zmysle ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Pri určovaní dlhu na výživnom súd vychádzal najmä z výpovede obžalovaného a tiež z výpovede I. F. a Z. G., podľa ktorých obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť riadne a včas neplnil, a to ani len čiastočne. Súd pritom nemal pochybnosti o vierohodnosti uvedených svedeckých výpovedí.

Čo sa týka dlhu na výživnom voči Kristíne G., tento súd ustálil na sumu 863,84 Eur, keď v zmysle podanej obžaloby výška dlhu na výživnom za obdobie od 01. 10. 2012 do decembra 2013 činila 402,63 Eur, za rok 2014 predstavoval dlh 325,56 Eur (12 mesiacov x 27,13 Eur) a za obdobie od januára 2015 až do mája 2015 (vrátane) predstavoval dlh 135,65 Eur (5 mesiacov x 27,13 Eur). Suma životného minima, od ktorého sa odvíja výška minimálneho výživného, sa upravuje spravidla vždy k 1. júlu bežného kalendárneho roka, pričom minimálna výška výživného od 01. júla 2013 do 30. júna 2017 predstavovala sumu 27,13 Eur.

Pokiaľ ide o dlh na výživnom voči T. a Z.ovi G.ovým, za obdobie od mája 2013 do mája 2015 bol obžalovaný povinný podľa obžaloby zaplatiť výživné v sume 1.659,50 Eur. Tu však bolo potrebné v dôsledku zvýšenia výživného s účinnosťou od 17. 03. 2015 upraviť výšku výživného za mesiace marec - máj 2015.

Vo vzťahu k T. bol obžalovaný povinný zaplatiť výživné nasledovne: za marec 2015 výživné vo výške 55,82 Eur (33,19 Eur : 31 dní = 1,07 Eur/deň; 16 dní x 1,07 Eur = 17,12 Eur/ 01. 03. - 16. 03. 2015; 80 Eur : 31 dní = 2,58 Eur/deň; 15 dní x 2,58 Eur = 38,70 Eur/17. 03. - 31. 03. 2015; 17,12 Eur + 38,70 Eur = 55,82 Eur), za apríl 2015 až december 2015 vo výške 720 Eur (9 mesiacov x 80 Eur), za rok 2016 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2017 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2018 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2019 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2020 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2021 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2022 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur), za rok 2023 vo výške 960 Eur (12 mesiacov x 80 Eur) a za január 2024 vo výške 80 Eur.

Vo vzťahu k Z.ovi bol obžalovaný povinný platiť výživné nasledovne: za marec 2015 výživné vo výške 51,02 Eur (33,19 Eur : 31 dní = 1,07 Eur/deň; 16 dní x 1,07 Eur = 17,12 Eur/ 01. 03. - 16. 03. 2015; 70 Eur : 31 dní = 2,26 Eur/deň; 15 dní x 2,26 Eur = 33,90 Eur/17. 03. - 31. 03. 2015; 17,12 Eur + 33,90 Eur = 51,02 Eur), za apríl 2015 až december 2015 vo výške 630 Eur (9 mesiacov x 70 Eur), za rok 2016 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2017 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2018 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2019 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2020 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2021 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2022 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur), za rok 2023 vo výške 840 Eur (12 mesiacov x 70 Eur) a za január 2024 vo výške 70 Eur.

Celkový dlh na výživnom na T. a Z. tak predstavoval 17.467,20 Eur. Napokon obžalovaný výšku dlhu na výživnom ani nepopieral.

Dlžná suma výživného na Y. zodpovedá najmenej trom mesiacom v období dvoch rokov, čím je naplnený znak trestného činu zanedbania povinnej výživy. V prípade dlžnej sumy výživného na T. a Z. zodpovedá

najmenej dvom mesiacom v období dvoch rokov a zároveň obdobie páchania trestného činu od mája 2013 do januára 2024 treba rozhodne považovať za dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona.

Pri obžalovanom u Kristíny súd uplatnil právnu úpravu účinnú do 31. 12. 2019, nakoľko pred týmto dátumom bol trestný čin dokonaný, a táto právna úprava je pre obžalovaného priaznivejšia, lebo určuje dlhšie rozhodné obdobie 3 mesiacov, oproti súčasnej právnej úprave, ktorá určuje rozhodné obdobie 2 mesiace, t. j. podľa aktuálnej právnej úpravy majú už 2 mesiace trestnoprávnu relevanciu, pričom podľa predchádzajúcej právnej úpravy 2 mesiace trestnoprávnu relevanciu ešte nemajú, ale relevantné z hľadiska trestnej zodpovednosti sú až 3 mesiace.

Pretože obžalovaný skutok - neplnenie vyživovacej povinnosti ku Y. - spáchal napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/17/2011 zo dňa 12. 05. 2011, právoplatným dňa 12. 05. 2011, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, čo mal súd preukázané oboznámením predmetných listín, je daný aj znak kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru o preukázaní všetkých znakov skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2019 v bode 1/ rozsudku a prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v bode 2/ rozsudku.

Znak prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je tiež naplnený, pretože závažnosť činu nie je nepatrná, a to s poukazom na tú skutočnosť, že obžalovaný si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť, a to aj napriek tomu, že už bol za prečin zanedbania povinnej výživy aj odsúdený a tiež sa dopúšťal trestnej činnosti po dlhší čas.

Postupujúc v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Trestného poriadku, kedy súd pri svojom rozhodovaní prihliada len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opiera sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané, bolo jednoznačne procesom dokazovania ustálené, že skutky sa stali, že tieto spáchal obžalovaný a že skutky vykazujú znaky žalovaného trestného činu.

Oproti podanej obžalobe súd upravil skutkovú vetu v bode 1/ rozsudku, a to v časti označenia osoby, do rúk ktorej bol obžalovaný povinný platiť výživné, keď I. F. bola označená ako matka maloletej Y. G., pričom z oboznámených listín je zrejmé, že ide o jej starú matku.

Rovnako súd upravil oproti obžalobe skutkovú vetu aj v bode 2/ rozsudku, keď zohľadnil zvýšenie výživného u T. a Z. s účinnosťou od 17. 03. 2015, pričom rozhodnutie, ktorým došlo k zvýšeniu výživného, súd riadne špecifikoval.

K výroku o treste

Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný má celkom 1 záznam, pričom odsúdený bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/17/2011 zo dňa 12. 05. 2011, pre trestný čin podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so skúšobnou dobou 1 rok 6 mesiacov do 12. 11. 2012 a obmedzenie spočívajúce v povinnosti zaplatiť zameškané výživné, pričom dňa 12. 11. 2013 sa osvedčil a na páchatel'a sa hľadí, akoby nebol odsúdený.

Z lustrácie z generálnej prokuratúry vyplýva, že voči obžalovanému nie je v súčasnosti vedené ďalšie trestné stíhanie, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj lustrácia z databázy súdov.

Z lustrácie z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov nebolo zistené, že by sa obžalovaný dopustil priestupku alebo iného správneho deliktu.

Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu súd vychádzal najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Rovnako súd kládol dôraz na to, aby trest postihol iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona.

Súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pretože obžalovaný spáchal viac trestných činov, súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v súlade s § 41 ods. 1 Trestného zákona.

Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody na jeden rok až päť rokov.

U obžalovaného súd vzhliadol prítomnosť jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa k spáchaným trestným činom priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval, a jednej priťažujúcej okolnosti, a to podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, keď obžalovaný spáchal viac trestných činov.

Skúmajúc pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona dospel súd k záveru, že v prípade obžalovaného prichádza do úvahy uloženie trestu odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, t. j. v rozmedzí 1 rok - 5 rokov.

Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že ukladaný trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívna zložka trestu) a vytvorí podmienky na jeho výchovu (výchovná zložka trestu). Vychádzajúc z princípov humánosti pri ukladaní trestu z uvedeného vyplýva a súdna prax v tomto smere aj fakticky postupuje, že pri ukladaní trestov páchatel'om v zásade u prvotrestaných osôb vystupuje do popredia výchovná zložka trestu pred represívnou. V prípade recidívy trestnej činnosti páchatel'a je však už nevyhnutné podstatne obozretnejšie pristupovať k posudzovaniu zabezpečenia výchovnej zložky trestu vo vzťahu k páchatel'ovi, keďže zistená recidíva logicky v zásade nasvedčuje o neúčte páchatel'a k záujmom chráneným Trestným zákonom a k tomu, že predchádzajúce tresty nevedli k prevýchove páchatel'a, teda k prijatiu skutočného predsavzatia páchatel'a viesť riadny život. V takomto prípade logicky musí v zásade prichádzať do úvahy uprednostnenie represívnej zložky trestu pred výchovnou zložkou trestu.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiadúce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané, musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného, vychádzajúc najmä z jeho odpisu registra trestov a lustrácie z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov, možno konštatovať, že nejde o osobu so zníženým rešpektom k dodržiavaniu právnych predpisov alebo so sklonmi k protispoločenskému správaniu.

Vychádzajúc z vyššieho uvedeného a zachovajúc tiež požiadavku na spravodlivé potrestanie páchatela podľa § 1 Trestného poriadku dospel súd k záveru, že trestom naplňajúcim jeho účel po všetkých stránkach je úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Súd zároveň uvádza, že výkon uloženého trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného nie je nevyhnutý, a preto obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu 3 (tri) roky, ktorú považuje za primeranú na sledovanie správania obžalovaného. Bude vecou obžalovaného, aby v priebehu skúšobnej doby viedol riadny život a nedopúšťal sa trestnej činnosti.

Súčasne takto určená skúšobná doba poskytuje obžalovanému dlhší čas na splnenie si povinnosti, ktorá mu bola súdom súčasne uložená, a to počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradiť k rukám I. F. dlžné výživné vo výške 863,84 Eur a k rukám Z. G. dlžné výživné vo výške 17.467,20 Eur, a to v zmysle § 50 ods. 2 Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu vychádzal súd z toho, že zabrániť páchatelovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti možno nielen priamo, teda tým, že mu fyzicky znemožníme dopustiť sa určitého konania, a to uložením nepodmiennečného trestu odňatia slobody, ale aj nepriamo, už samotnou existenciou podmiennečného trestu a obavou z jeho premenenia a nariadenia jeho výkonu, pričom ide o tzv. psychické zábrany a pôsobenie (napr. trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu). Práve toto nepriame pôsobenie má v mnohých prípadoch výrazne hlbší a trvalejší prevýchovný charakter a účel trestu naplní skôr, než samotný nepodmiennečný trest odňatia slobody (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 09. 2014, sp. zn. 6To/8/2013).

Hoci konanie obžalovaného je neospravedliteľné a v žiadnom prípade ho nie je možné bagatelizovať, súd je názoru, že takto uložený trest je primeraný, spravodlivý, výchovný, obsahujúci prvok individuálnej aj generálnej prevencie, zohľadňuje všetky aspekty prejednávaneho prípadu a tiež zásadu personalitu ukladania trestu.

V tejto súvislosti súd považuje za dôležité poznamenať, že ustanovenie § 34 ods. 2 Trestného zákona určuje zákonný mantinel výmery trestu podľa zákonných znakov konkrétneho trestného činu, avšak o konkrétnej výmere trestu v rámci jeho primeranosti, ktorá bude zodpovedať všetkým zvláštnostiam konkrétneho prípadu, rozhoduje súd.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na citované zákonné ustanovenia rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Na záver súd obžalovaného poučuje podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia, ktoré je potrebné podať na Okresný súd Trnava. Podané odvolanie má odkladný účinok.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí by zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh.

Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom. Odvolanie má odkladný účinok.